

kerup og finder heller ikke sely, jeg har noget Krav paa en saadan, saa paa dette Punkt bliver vi absolut ikke uenige.

Alligevel var der jo en vis anerkendende Klang i Udtalelsen, som gik ud paa Tilfredshed med, at Nedskæringskniven ikke havde behandlet det her foreliggende Lovforslag. Jeg vil sige til det ærede Medlem Hr. Hækkerup, at dertil har der ikke været nogen Anledning, thi den Bearbejdelse af Sociallovgivningen, som har fundet Sted siden dette Ministeriums Tiltrædelse, og som har fundet Udtryk i en Række Forslag, der foreligger til det høje Tings Overvejelse, er for Hjælpekasselovens Vedkommende allerede naaet til Gennemførelse i den forrige Venstregerings Periode, da vi forlod Bestemmelsen om, at der ingen Maksimumsgrænse skulde være for Statsydelsen, og gik tilbage til den Udformning af Loven, som havde været gældende lige siden det første Gyldighedsaar, 1911—12. Jeg har tidligere redegjort for, at naar jeg er kommet til Tallet 750 000, er det under Hensyn til Maksimalydelsen i 1914, forøget i Forhold til Pristallet og i Forhold til Befolkningstilvæksten, netop de Principper, som man søger nedlagt i Sociallovgivningen ved de Forslag, der i øvrigt foreligger til Overvejelse her i dette høje Ting, og som er af social Karakter.

Det ærede Medlem Hr. Hækkerup paa- staar imidlertid, at Statens Tilskud til Hjælpekasserne er forringet, og det ærede Medlem Hr. Mads Larsen gav i Virkeligheden denne Opfattelse sin Tilslutning. Jeg maa derom sige, at naar man ved Hjælpekasselovens Tilblivelse og indtil 1915 havde Maksimalgrænsen 250 000 Kr., var dette jo et Udtryk for, at man ikke vilde begrænse Kommunernes Bevægelsesfrihed paa dette Omraade, men vilde afgrænse den Byrde, som derigennem kunde paalægges Staten. Det var det Princip, paa hvilket Hjælpekasseloven hvilede ved dens Gennemførelse. Det var det, der desværre blev forladt i Krigsaarene og Aarene derefter, da saa meget blev styrtet om, som burde være blevet staaende, og som vilde have gavnet Samfundet — det kan mange nu se —, om det var blevet staaende, men derved er jo intet at gøre udover det at søge tilbage igen til det gode gamle Princip, og det er det, der er sket ved den Udformning, som Lovforslaget fik, jeg tror, det var i Samlingen 1922—23.

Men naar man saa nu siger, at hvis Hjælpekassen skal løse sine Opgaver i den kommende Tid, vil Udgiften stige, saa ved

jeg egentlig talt ikke, hvormed man begrundet dette. Vi har nok set en uhyre Stigning i Hjælpekasseudgiften gennem Aarene, saaledes at saa saare der blev givet los, saa saare Begrænsningen for Statstilskuddets Størrelse ophævedes, voksede øjeblikkelig Udgiften til henimod det tredobbelte i det første Aar, og efter nogle Aars Nedgang naaede den i 1921—22 op til ca. det 6-dobbelte af, hvad den havde været i 1914—15, og i 1922—23 op til omtrent det 7-dobbelte. Men dermed var vi saa færdige med den Tid, hvor der var givet fri Bane for Statens Deltagelse i disse Udgifter, og dermed vendte ogsaa Bladet sig. Jeg ser dog ikke, hvad der i Virkeligheden gennem disse økonomisk særdeles gunstige Aar begrundede den voldsomme Stigning, og jeg ser end mindre, hvad der begrunder et Beløb paa 7,4 Mill. Kr. i 1923—24 og paa 6½ Mill. Kr. i 1924—25, Aar, der dog begge erhvervsmæssigt set var ret gunstige Aar. Jeg ser ikke, hvad der betinger den stærke Vækst i Hjælpekasseudgiften i disse Aar sammenlignet med Aarene før Krigen, naar det ikke er dette, at man i stigende Grad opfatter Hjælpekasserne som supplerende en hel Række andre sociale Love. Der er somme Omraader, hvor dette Supplement er udelukket — det gælder f. Eks. for Aldersrenteloven —, men der er andre, hvor det ikke er Tilfældet, f. Eks. for Arbejdsløshedsloven, og er ikke Forholdet blevet dette, at der udbetales Arbejdsløshedsunderstøttelse i Henhold til Arbejdsløsheds-kassernes Vedtægter, i Henhold til Reglerne i Arbejdsløshedslovens 3die Afsnit, og dernæst uden nogen som helst Begrænsning eller Regler udbetales Understøttelse af Hjælpekassebestyrelser ud over Landet, de Hjælpekassebestyrelser, der bag sig har en bevilgende Kommunalbestyrelse, som siger: Vær saa artig, kom bare her, her er Supplementet at faa til det, som i Henhold til lovmæssige Bestemmelser ydes jer som Konsekvens af den sociale Ulykke, Arbejdsløsheden, som I er ude for? Men jeg har før sagt fra denne Plads og gentager det, at dette er et Misbrug af Hjælpekasserne, at dette er stridende mod Hjælpekasselovens Bestemmelser. Derfor føler jeg mig fuldt overbevist om, at hvis man vendte tilbage til en Brug af denne Lov i Overensstemmelse med Forudsætninger og Ordlyd, vilde det Maksimalbeløb, 750 000 Kr., som her er fastsat, ikke staa i et ugunstigere Forhold til det hele Forbrug, end de 250 000 Kr., som indtil 1915 var Maksimum, stod i til de Beløb, som